

Posolstvo Svätého Otca Františka

k Svetovému dňu misií

Pošli mňa (Iz 6, 8)

Drahí bratia a sestry,

chcem sa poďakovať Pánovi za nasadenie, s akým sa v celej Cirkvi prežíval Mimoriadny misijný mesiac v októbri minulého roku. Som presvedčený, že to prispelo k podnieteniu misijného obrátenia v mnohých spoločenstvách, spôsobom naznačeným v téme „Pokrstení a poslaní: Kristova Cirkev na misiách vo svete“.

V tomto roku, poznačenom utrpením a výzvami spôsobenými pandemiou covidu-19, toto misijné úsilie celej Cirkvi napreduje vo svetle slov, ktoré nachádzame v rozprávaní o povolani proroka Izaiáša: „*Hľa, tu som, pošli mňa*“ (Iz 6, 8). Zakaždým znovu odpovedajúc na Pánovu otázku: „*Koho mám poslať?*“ (tamže). Je to výzva, ktorá vychádza z Božieho Srdca, z jeho milosrdenstva, a ktorá apeluje na Cirkev, a tiež na ľudstvo v aktuálnej svetovej kríze. „Ako učeníkov v evanjeliu, aj nás zasiahla nečakaná zlovestná víchrica. Uvedomili sme si, že sa nachádzame na tej istej loďke, všetci krehkí a dezorientovaní, no na druhej strane aj dôležití a potrební; všetci sme povolaní veslovať spoločne, všetci odkázaní povzbudzovať sa navzájom. Na tejto loďke... sme všetci. Ako tí učeníci, ktorí jednohlasne a ustráchané volajú ‚Sme stratení, hynieme!‘ (v. 38), aj my sme si uvedomili, že nemôžeme ísť každý svojou cestou, ale iba spoločne“ (Meditácia na Námestí sv. Petra, 27. marca 2020). Skutočne sme sa naľakali, boli sme dezorientovaní a vystrašení. Bolest' a smrť nám dali okúsiť našu ľudskú krehkosť; no zároveň sme zistili, že všetci máme mocnú túžbu žiť a oslobodiť sa od zla. V tejto situácii sa povolanie na misie, výzva vyjsť zo seba samých z lásky k Bohu a blížnemu, javí ako príležitosť deliť sa, slúžiť, prihovárať sa v modlitbe. Poslanie, ktoré Boh zveruje každému, nás núti prejsť od ustráchaného a uzavretého „ja“ k „ja“ nájdenému a obnovenému sebadarováním.

V obete kríža, v ktorej sa uskutočňuje Ježišova misia (porov. Jn 19, 28 – 30), nám Boh zjavuje, že jeho láska je pre každého a pre všetkých (porov. Jn 19, 26 – 27). A žiada nás, aby sme boli pripravení „byť poslaní“, pretože on je Láska v neustálom misijnom pohybe, stále vychádzajúca zo seba samej, aby dávala život. Z lásky k ľuďom poslal Boh Otec svojho Syna Ježiša (porov. Jn 3, 16). Ježiš je Otcovým misionárom (porov. Jn 4, 34; 6, 38; 8, 12 – 30; Hebr 10, 5 – 10). A Ježiš, ktorý bol pre nás ukrižovaný a vstal z mŕtvych, nás priťahuje svojím pohybom lásky,

svojím vlastným Duchom, ktorý oživuje Cirkev, robí z nás Kristových učeníkov a posielala nás na misie do sveta a k rôznym národom.

„Misie – ‚Cirkev vychádzajúca‘ – nie sú programom, zámerom, ktorý treba realizovať silou vôle. To Kristus umožňuje Cirkvi vychádzať zo seba samej. V poslaní hlásať evanjelium si v pohybe, lebo ťa Duch pohýna a vedie“ (*Senza di Lui non possiamo far nulla*, LEV-San Paolo, 2019, s.16-17). Boh nás miluje ako prvý a s touto láskou nás stretáva a povoláva. Naše osobné povolanie pochádza z toho, že sme v Cirkvi Boží synovia a dcéry, jeho rodina, bratia a sestry v tej bratskej láske, o ktorej nám svedčil Ježiš. Preto všetci majú svoju ľudskú dôstojnosť založenú na Božom povolaní byť Božími deťmi, stať sa vo sviatosti krstu a slobode viery tým, čím sme odjakživa v Božom Srđci.

Už nezaslúžené prijatie života predstavuje implicitnú výzvu vstúpiť do dynamiky sebadarovania: toto semeno nadobúda u pokrstených zrelú podobu ako odpoveď lásky v manželstve a v panenstve pre Božie kráľovstvo. Ľudský život sa rodí z Boha, rastie v láske a smeruje k láske. Nikto nie je vylúčený z Božej lásky a vo svätej obete svojho Syna Ježiša na kríži Boh zvíťazil nad hriechom a smrťou (porov. *Rim* 8, 31 – 39). Pre Boha sa zlo – dokonca i hriech – stáva výzvou milovať a milovať čoraz viac (porov. *Mt* 5, 38 – 48; *Lk* 23, 33 – 34). Preto v tajomstve Veľkej noci Božie milosrdenstvo uzdravuje prvotný hriech ľudstva a rozlieva sa na celý vesmír. Cirkev, univerzálna sviatosť Božej lásky pre svet, v dejinách pokračuje v Ježišovom poslaní a všade nás pozýva svedčiť o viere a hlásať evanjelium, aby Boh mohol prostredníctvom nás znova zjaviť svoju lásku, dotknúť sa sŕdc a premeniť ich; premeniť mysle, telá, spoločnosti a kultúry na každom mieste a v každom čase.

Misie sú slobodnou a vedomou odpoveďou na Božie volanie. No toto povolanie môžeme pochopiť, len keď žijeme v osobnom vzťahu so živým Ježišom v jeho Cirkvi. Pýtajme sa: sme pripravení prijať prítomnosť Ducha Svätého v našom živote, počuť volanie na misie, či už v manželstve, v zasvätenom panenstve alebo sviatostnom kňazstve, a kdekoľvek v bežnom každodennom živote? Sme pripravení byť kamkoľvek poslaní, aby sme svedčili o našej viere v milosrdného Boha Otca, aby sme hlásali evanjelium spásy Ježiša Krista, aby sme mali účasť na božskom živote Ducha Svätého pri budovaní Cirkvi? Sme tak, ako Mária, Ježišova matka, pripravení dať sa bezvýhradne do služby Božej vôle (porov. *Lk* 1, 38)? Takáto vnútorná disponovanosť je veľmi dôležitá na to, aby sme mohli Bohu povedať: „Hľa, tu som, Pane, pošli mňa“ (porov. *Iz* 6, 8). A to nielen v abstraktnom zmysle, ale v dnešnej situácii Cirkvi a dejín.

Pochopiť, čo nám dnes, v týchto časoch pandémie, Boh hovorí, je úlohou aj pre misie Cirkvi. Choroba, utrpenie, strach, izolácia sú pre nás výzvou. Bieda tých, čo zomierajú sami, tých, čo sú

ponechaní sami na seba, prišli o prácu a o zárobok, čo nemajú domov a jedlo, apeluje na naše svedomie. V povinnosti dodržiavať fyzickú vzdialenosť a ostávať doma máme znovu objaviť vlastnú potrebu sociálnych vzťahov a tiež spoločného vzťahu k Bohu. Ak nechceme zväčšovať nedôveru a ľahostajnosť, mali by nás tieto okolnosti urobiť pozornejšími voči našim vzťahom s druhými. Práve v modlitbe sa Boh dotýka nášho srdca a hýbe ním, otvára nás voči potrebám lásky, dôstojnosti a slobody našich bratov, ako aj voči starostlivosti o celé stvorenstvo. Nemožnosť schádzať sa a spoločne sláviť Eucharistiu nám umožnila podieľať sa na skúsenosti mnohých kresťanských komunít, ktoré nemôžu sláviť svätú omšu každú nedeľu. V tejto situácii sa Boh svojou otázkou „Koho pošlem?“ znovu obracia na nás a očakáva od nás veľkodušnú a presvedčivú odpoveď: „*Hľa, tu som, pošli mňa!*“ (Iz 6, 8). Boh naďalej hľadá, koho poslať do sveta a k národom, aby svedčil o jeho láske, o jeho záchrane od hriechu a smrti, o jeho oslobodení od zla (porov. Mt 9, 35 – 38; Lk 10, 1 – 12).

Sláviť Svetový deň misií značí tiež svedčiť o tom, že modlitba, reflexia a materiálna pomoc vašich darov dávajú príležitosť podieľať sa aktívne na Ježišovej misii v jeho Cirkvi. Bratská láska prejavovaná v zbierkach počas liturgických slávení tretej októbrovej nedele má za cieľ podporiť misionársku činnosť, ktorú v mojom mene konajú Pápežské misijné diela, aby odpovedali na duchovné a materiálne potreby národov a cirkví v celom svete, na spásu všetkých.

Najsvätejšia Panna Mária, Hviezda evanjelizácie a Tešiteľka trpiacich, misionárska učeníčka svojho Syna Ježiša, nech naďalej za nás oroduje a pomáha nám.

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 31. mája 2020, na sviatok Zoslania Ducha Svätého

František